ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ JEAN - JOSEPH RENAUD

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΤΙ

Μιὰ παγωμένη καὶ ὁμιχλώδη νύχτα τοῦ Φεβρουαρίου ἐγύριζα ἀπὸ τὴ Χάβρη μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο. Ἤμουν ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ δὲν ἀντεῖχα πιά. Μονάχος καθὼς εἶμουν μέσα σ' ἕνα κακοφωτισμένο διαμέρισμα τῆς δευτέρας θέσεως ἐμισοκοιμώμουν νανουριζόμενος μὲ τὸν μονότονο καὶ βάναυσο κρότο ποὺ ἔκαναν ἡ ρόδες ἐπάνω στίς γραμμές. Στὸ Βερνὸν ὅμως ἀνέβηκε κ' ἐγκατεστάθη στὸ ἴδιο βαγόνι ποὺ ἤμουν κ' ἐγώ, ἕνας ἄνθρωπος κολοσσιαίων διαστάσεων καὶ ἀπαίσιος τὴν ὄψη. Ἐκάθησε βαρειὰ στὴν πιὸ μακρυνὴ ἀπὸ τὴν εἴσοδο γωνία τοῦ βαγονιοῦ καὶ ἀπὸ κεῖ ἐπαραμόνευε τὴν πορτίτσα ἀκίνητος, σκυμμένος πρὸς τὰ μπρός, ὡς τὴν ὥρα ποὺ ξεκίνησε τὸ τραῖνο... Φοροῦσε ἕνα παλιὸ τριμμένο σακκάκι, τοῦ ὁποίου ὁ ἀνασηκωμένος γιακᾶς μόλις κατώρθωνε νὰ κρύβη μιὰ λερωμένη φανέλα ποὺ φοροῦσε ἀπὸ μέσα. Το πρόσωπό του ἦταν δασύ, καί, καθὼς τὸ σκίαζε ὁ γεῖσος τοῦ κασκέτου του, φαινόταν πολὺ ὕποπτο. Οἱ ὤμοι του ἦσαν δυνατοὶ καὶ τετράγωνοι καὶ φοροῦσε ἕνα ζευγάρι παληοπάπουτσα δίχως κάλτσες. Τὸ ὅλον του τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπικίνδυνους ἐκείνους ληστὰς τῆς ὑπαίθρου, οἱ ὁποῖοι ἐπεκτείνουν πολλὲς φορὲς τὴ δράση τους καὶ μέσα στὰ τοπικὰ τραῖνα.

Κάθε διάθεσις ὕπνου μοῦ ἔφυγε ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμή. Τὰ ροῦχα μου, ἡ δυὸ βαλίτζες μου καὶ τὰ γάντια μου μὲ ἔκαναν νὰ φαίνωμαι σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶχα τὸ πορτοφόλι μου γεμᾶτο. Ἀδύνατος, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν κουρασι ἤμουν λεία εὔκολη μέσα στὸ ἔρημο ἐκεῖνο νυκτερινὸ τραῖνο.

Ἡ βροχὴ ἐμαστίγωνε τὰ τζάμια καὶ τὸ βουητό της μαζὶ μὲ τὸν κρότο τοῦ τραίνου μᾶς ἀπειλοῦνε ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Κι' ἂν ζητοῦσα βοήθεια κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ μ' ἀκούσῃ ἀπὸ τάλλα διαμερίσματα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε ἕνα ἀποτσίγαρο, τὸ ἔβαλε στο στόμα του καὶ ἐνῶ ἔψαχνε στὴν τσέπη του νὰ βρῇ σπίρτα ἔφτυσε κάτω. Κατόπιν χωρὶς νὰ νοιασθῇ γιὰ τὰ πόδια μου ἅπλωσε στὴν τύχη τὰ δικά του ποὺ ἦταν καταλερωμένα. Ἐγὼ τὸν ἐκύτταζα μὲ φόβο καὶ μὲ ἀηδία. Παρακολουθοῦσα πρὸ πάντων τὰ χέρια του τὰ τεράστια καὶ δασύτριχα αὐτὰ χέρια, ποὺ βλέποντάς τα μόνο ἀνατρίχιαζες. Ξαφνικὰ ὁ ἄγνωστος μοῦ φώναξε μὲ φωνὴ βραχνή:

— Γιὰ ποιὸ λόγο μὲ παρατηρεῖς ἡ ἀφεντιά σου καὶ δὲν ξεκαρφώνει τὸ μάτι της ἀπὸ πάνω μου;

Τότε ἐγὼ τοῦ ἀποκρίθηκα ξερὰ-ξερά:

— Ἀφῆστε με ἥσυχον.

Ἐκεῖνος δὲν εἶπε λέξη καὶ ἀφοῦ συμμαζεύθηκε στὴν γωνιά του, ἐκουκουλώθηκε σὰν νὰ ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Ἐπέταξε κατόπι τὸ ἀποτσίγαρο, ἔφτυσε ἄλλη μιὰ φορὰ κάτω καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Σὲ λίγο μοῦ φαινόταν σὰ νὰ τὸν εἶχε πάρει πιὰ ὁ ὕπνος. Τότε σιγὰ σιγὰ ὁ φόβος μου ἄρχισε νὰ μοῦ περνάει κι' ἄρχισα μάλιστα νὰ εἰρωνεύωμαι τὸν ἑαυτό μου καὶ λέω πὼς σίγουρα θὰ εἶμουν νευροπαθὴς ἀφοῦ ἡ παρουσία τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ μ' ἔκανε νὰ φοβηθῶ τόσο.

Ἐπέρασε κάποιη ὥρα. Ἡ βροχὴ εἶχε πάψει ἐντωμεταξύ. Τὸ μονότονο κι' ἀτελείωτο κούνημα τοῦ βαγονιοῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ μ' ἀποκοιμίζῃ καὶ πάλι σιγὰ σιγὰ καὶ σὲ λίγο βυθίστηκα σε νάρκη.

Ξαφνικὰ σὰν κάποιο ἔνστικτο νὰ μὲ προειδοποιοῦσε συνῆλθα ἀπὸ την νάρκη ἐκείνη. Ὁ ἄγνωστος εἶχε ἀλλάξει λίγο θέσι, φαινόταν σὰ νἄχῃ ξυπνήσει καὶ μὲ ἐκύτταζε μὲ τὸ ἕνα μόνο μάτι του τὸ δεξὶ ποὺ ἦταν ὀρθάνοιχτο καὶ γουρλωμένο. Τὸ ἄλλο ἔμεινε κλειστό. Δεν μποροῦτε νὰ φαντασθῆτε πόσο --μέσα στὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο ποὺ ὁ θόρυβος καὶ ἡ ταχύτης τοῦ τραίνου τὸ ἀπεμόνωναν ἐντελῶς-- ἡ ματιὰ αὐτή, ποὺ ἦταν καρφωμένη ἐπάνω μου ἀκίνητη μ' ἔκανε νὰ τρομάζω.

Ἀνορθώθηκα ἀμέσως σκυθρωπός, προσπαθώντας νὰ πάρω ὕφος ἐπιβλητικό: Κάτω ἀπο τὴν σκιὰ ποὺ ἔριχνε τὸ κασκέτο τοῦ ἀγνώστου, τὸ μάτι ἐκεῖνο ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάζῃ ἐπίμονα.

«Τί σημαίνει αὐτό»; ἀναρωτήθηκα μὲ φόβο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἄγνωστος, καθὼς μετατόπιζε τὸ πόδι του, μοῦδωσε μιὰ δυνατὴ κλωτσιά.

— Εἶσθε πολὺ ἀναιδής! τοῦ φώναξα μὲ τόνο ἀποφασιστικὸ παρ' ὅλον τὸν φόβο ποὺ ἐπλημμύριζε τὴν ψυχή μου.

Ἐκεῖνος τότε πετάχθηκε ὁλόρθος καὶ μανιώδης, μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτὰ σὲ στάσι ἀτειλητική, μὲ τὰ σαγόνια προτεταμένα, καὶ οὔρλιαξε:

— Τί ἔπαθε αὐτὸ τὸ γουροῦνι:

Στὸ σκιόφως τότε τῆς λάμπας τοῦ διαμερίσματος εἶδα τὸ μουσοῦδι του ποὺ ἔμοιαζε μὲ μουτσοῦνα γορίλλα...Ἐν γένει ἡ ὄψη του ἦταν τόσο ἄγρια, τόσο τοιμερή, ὥστε ἀναγκάσθηκα νὰ ζητήσω συγγνώμην τραυλίζοντας. Στὸ τέλος ἐκεῖνος μαζεύθηκε καὶ πάλι στὴν θέση του γρυλλίζοντας καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἤμουν ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν ἐκοιμόταν...

Τὸ τραῖνο εἶχε περάσει πιὰ τὸν σταθμὸ τοῦ Μάντ καὶ ἐτραβοῦσε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ ταχύτης του ποὺ εἶχε αὐξήσει ἐδυνάμωνε τώρα τὸν θόρυβο, καὶ μᾶς ἀπεμόνωνε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ποιὸς ἦταν ἄραγε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς; Ἦταν τρελλός; Ἦταν ἐγκληματίας! Μὲ εἶχε διαλέξει ἄραγε γιὰ νὰ μὲ ληστεύσῃ; Τέτοια ὑποκείμενα μονάχα μὲ κακοὺς σκοποὺς ἀνεβαίνουν στὴν δευτέρα θέσι τῶν τραίνων... Ὁ κώδων τοῦ κινδύνου βριόταν μακρυὰ ἀπὸ τὴ θέση μου στὴν ἄλλη γωνιὰ τοῦ διαμερίσματος καὶ γιὰ νὰ τὸν φθάσω ἔπρεπε νὰ προσπεράσω τὸν ἄγνωστο... Κι' ἂν πρόφθαινα ὅμως νὰ τραβήξω τὸ κουδουνι ἡ κίνησίς μου αὐτὴ θὰ τὸν ἐξαγρίωνε ἀσφαλῶς καὶ θὰ μὲ ἀποτελείωνε προτοῦ προφθάσῃ νὰ μοῦρθῃ βοήθεια. Καλλίτερα ἦταν νὰ περιμένω.

Τί φρικῶδες ὅμως μαρτύριο ἦτο αὐτὴ ἡ ἀναμονή: Δὲ μποροῦσα νὰ ὑπομείνω πιά... Το μόνο ὅπλο ποὺ εἶχα ἐπάνω μου ἦταν ἕνας σουγιᾶς τὸν ὁποῖον ἐκρατοῦσα ἀνοιχτόν, μέσα στὴν τσέπη μου γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Τὸν κύτταζα μὲ φόβο, μὲ ἀηδία...

Ἔκανα κι' ἐγὼ πὼς ἐκοιμόμουν. Ἀλλὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μισοκλεισμένα βλέφαρά μου ἐπέβλεπα τὸν παράξενο γείτονά μου.

Ἄξαφνα, ὁ ἄγνωστος ἄνοιξε καὶ πάλι τὸ δεξὶ του μάτι καὶ τὸ κάρφωσε καὶ πάλι ἐπάνω μου... Τί μαρτύριο ἦταν αὐτό! Τί ἀγωνία!... Ἕνας φρικτὸς ἐκνευρισμὸς μὲ κατεῖχε ὁλόκληρο ποὺ μὲ ἔκανε νὰ κλαίω ἀπὸ τὴ λύσσα μου, ἐνῶ τὰ γόνατά μου ἔτρεμαν. Τὰ δάκτυλά μου εἶχαν ἀρχίσει νὰ πονοῦν πιὰ ἀπὸ τὴ δύναμη μὲ τὴν ὁποία ἔσφιγγα τὸ σουγιᾶ μου... Ἀ! Ἐκεῖνο τὸ μάτι μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ξαναβλέπω ἀκόμη μπροστά μου καὶ μὲ πιάνει ἀνατριχίλα!

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσα νὰ στρέψω τὸ βλέμμα καὶ τὴν προσοχή μου σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο τοῦ βαγονιοῦ... Τὰ μάτια μου ἔστεκαν διαρκῶς μόνα τους πρὸς τὸ ἀποτρόπαιο ἐκεῖνο μάτι...

Ὤ! ποιὰ ἀνακούφιση θὰ ἔνοιωθα μόλις ἔφθανε τὸ τραῖνο στὸν σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου... Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀκόμη μισὴ ὥρα ὥσπου νὰ φθάσουμε. Ἦταν ἀδύνατο ὅμως νὰ περάσω ἀκόμη μισὴ ὥρα, τρομάντα ὁλόκληρα λεπτὰ κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο! Συμμαζευόμουν στὴν γωνιά μου μὲ τόση δύναμη ὥστε ἐπονοῦσαν πιὰ ἡ πλάτες μου καὶ ἔχωνα τὸ κεφάλι μου μέσα στους ὤμους μου.

Θὰ ἐτελείωνε ποτὲ ἡ ἀγωνία ἐκείνη;

Ἄξαφνα ὁ ἄγνωστος ἄλλαξε θέση... Τὸ κεφάλι του τώρα κρεμόταν πρὸς τὰ ἔμπρος, καὶ τὸ δεξὶ του χέρι ἐπλησίαζε ὕποπτα στὴν τσέπη τοῦ σακακιοῦ μέσα στὴν ὁποία ὑπῆρχε κάποιος ὄγκος, κάποιο μαχαῖρι ἴσως ἡ περίστροφο... Ἑτοιμαζόταν, φαίνεται νὰ μοῦ ριχτῇ!

Ἄρχισα ν' ἀναπνέω μὲ δυσκολία, τόσο πολὺ ὁ φόβος ἐπίεζε τὸ στῆθός μου. Ἀναπολοῦσα γιὰ νὰ πάρω θάρρος διάφορα δραματικὰ καὶ τραγικὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς μου!... Ἑτοιμαζόμουν συγχρόνως νὰ ἀμυνθῶ. Τὰ δάχτυλά μου ἔσφιγγαν μέχρι πόνον τὴν λαβὴ τοῦ σουγιᾶ. Ποοσπάθησα νὰ θυμηθῶ τὶς συμβουλὲς ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ἄλλοτε κάποιος φίλος μου εἰδικὸς στὴν τεχνη τῆς ἀμύνης ἐναντίον τῶν κακοποιῶν... Ἔπρεπε νὰ χτυπήσω ἀκριβῶς στὴν καρωτίδα μὲ τὴν αἰχμὴ τοῦ σουγιᾶ. Μὰ πότε νὰ χτυπήσω; Ἀ! ὅσο πιὸ γρήγορα τόσο τὸ καλλίτερο! Προτιμώτερος ὁ θάνατος παρὰ ἡ ἀγωνία ἐκείνη τῆς ἀναμονῆς.

Ἐν τούτοις κατώρθωσα νὰ κυριαρχήσω τοῦ ἑαυτοῦ μου. Χίλιες δυὸ σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Θὰ ξανάβλεπα τάχα ποτὲ τοὺς φίλους μου; Θὰ ξανάβλεπα τὸ Παρίσι; Γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ; Ἐπὶ τέλους ὅμως μποροῦσε νὰ βγῶ ἐγὼ νικητὴς ἀπὸ τὴν πάλη ποὺ θὰ διεξήγετο... Γιατί ὄχι; Πολλὲς φορὲς συνέβη νὰ νικηθοῦν τρομεροὶ κακοῦργοι ἀπὸ ἀδυνάτους ἀνθρώπους σὰν κ' ἐμένα...

Περίμενα μὲ ἀγωνία νὰ δοθῇ ἕνα τέλος στὴν ἱστορία αὐτή. Δὲν ἀντεῖχα πιά.

Εἶχα συγκεντρώσει ὅλες τὶς δυνάμεις μου, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ κίνησι, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνηκε ὡς τὸ προοίμιο τῆς ἐπιθέσεώς του. Ἀνίκανος πιὰ νὰ συγκρατηθῶ, ὥρμησα κατεπάνω του μὲ ἀπελπισία.

Τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὴν γενειάδα, τὴν ἔσφιξα δυνατὰ καὶ ἔχωσα τὸν σουγιᾶ μου μέσα στὸν λαιμό του μὲ μιὰ μανία τρομερή. Εἶδα τότε τὸ ἄλλο μάτι του ν' ἀνοίγῃ, γεμᾶτο τρόμο καὶ ἀγωνία... Ἕνα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΙΑΤΡΩΝ

Οἱ ἄρρωστοι ποὺ πλήρωσαν καὶ βρίσκουνται στό... νεκροταφεῖο !...Ὁ γιατρὲς ποὺ σκοτώνει ὅλο καὶ δίπεδα ! .. Ὁ λέρδος πού... δὲν ἦταν ἄρρωστος. Ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἰατροῦ Χέβετ.

Ὁ γιατρὸς Χ... φθάνει ἔξω φρενῶν στὴν Ἰατρικὴ Λέσχη. Κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ σιωπηλὸς καὶ συγχισμένος.

— Τί ἔπαθες γιατρέ ; Μὲ ποιὸν τἄχεις ;... τὸν ἐρωτᾶ ἕνας συνάδελφός του.

— Μ' ἕναν παληάνθρωπο, ἕναν ξένο... φαντάσου, φίλε μου, ὅτι πρὸ ἑνὸς μηνὸς μὲ κάλεσε στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε. Τὸν περιποιήθηκα ἐπὶ δεκαπέντε μέρες. Καὶ τώρα, τὸ ζῶον, τῶσκασε χωρὶς νὰ μὲ πληρώσῃ !..

— Ἔ, τί τὰ θέλεις, ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος... Δὲν πρέπει νὰ παραπονιέσαι... Στὸ νεκροταφεῖο, βρίσκονται τόσοι ἄρωστοί σου ποὺ σὲ πληρώσαν ...χωρὶς νὰ τὸ σκάσουν !...

***

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ γιατρὸς Ζ... ποὺ φημίζεται γιὰ τοὺς ἀρρώστους, τοὺς ὁποίους ἔχει ...ἐξαποστείλει στὸν ἄλλο κόσμο, εἶχε πάει κυνῆγι μαζὶ μὲ τὸν κόμητα ντὲ Β. Ἐξαφνα πέρασε μπρός του ἕνας λαγός. Ὁ γιατρὸς σκοπεύει, πυροβολεῖ, καὶ σκοτώνει... μιὰ κόττα ποὺ βρισκόταν κάμποσα μέτρα μακρύτερα.

— Μὰ τί διάβολο ! γιατρέ, τοῦ λέει τότε γελώντας ὁ κόμης, ἔχεις βάλει ὅρκο νὰ μὴ σκοτώνῃς παρὰ ... δ ί π ο δ α ; !...

***

Ὁ κ. Στάνλεϋ Χέβετ, ἰατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἐκλήθη ἐσπευσμένως κάποια νύχτα στὸ σπίτι ἑνὸς ἄγγλου λόρδου ὁ ὁποῖος... ὅμως δὲν ἦταν παρὰ ἐλαφρὰ ἀδιάθετος.

Ὁ Χέβετ, ἀφοῦ τὸν ἐξήτασε, τοῦ εἶπε μὲ μεγάλη σοβαρότητα :

— Ἔχετε ἑτοιμάσει τὴν διαθήκη σας ;

— Ὄχι. Τότε πρέπει νὰ καλέσετε ἀμέσως τὸν συμβολαιογράφο..Καὶ οἱ γυιοί σας, ποὺ βρίσκονται;

— Στὸ Μάντσεστερ !

— Τηλεγραφῆστε τους νὰ ἐπιστρέψουν τὸ γρηγορότερο...

Ὁ λόρδος, κατατρομαγμένος ἔστειλε ἕναν ὑπηρέτη του γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διπλῆ αὐτὴν ἐντολή. Κατόπιν, γυρίζοντας στὸ γιατρό, τὸν ἐρώτησε μὲ ἀγωνία :

— Ὥστε, γιατρέ, εἶμαι τόσο πολὺ βαρυὰ ἄρρωστος ;... Δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς σωτηρίας ;...

— Πῶς σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα ! Δὲν ἔχετε σχεδὸν τίποτε ;

— Μὰ τότε γιατί μοῦ εἴπατε νὰ καλέσω τὸν συμβολαιογράφο καὶ τοὺς γυιούς μου ;

— Γιὰ νὰ μὴν εἶμαι ὁ μόνος ἠλίθιος ποὺ τσακίστηκα νἄρθω ἐδῶ κ' ἔχασα τὴ βραδυά μου γιὰ τὸ τίποτε !...

ξεστὸ ὑγρὸ πετάχθηκε ἀπὸ τὸ λαιμό του στὸ πρόσωπό μου ποὺ μ' ἐστράβωσε καὶ μοῦ πτοῦκωσε τὸ στόμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔβγαζα ἀπαίσια οὐρλιάσματα. Ἔνιωσα τότε μιὰν ἀλμύρα στὴν γλῶσσα μου καὶ ἐλιποθύμησα.

***

Ὅταν ἐξύπνησα εἶδα γύρω μου διάφορα πρόσωπα ποὺ μ' ἐκύτταζαν μὲ προσοχή. Στὰ ρουθούνια μου ἔνιωθα τὴν πικρὴ ὀσμὴ τοῦ αἰθέρα. Βρισκόμουν σὲ μιὰ αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ὅπου μὲ εἶχαν μεταφέρει μετὰ τὴ λιποθυμία μου. Ἀπηθύνα σαστισμένος, μερικὲς ἐρωτήσεις στοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρισκόντουσαν γύρω μου καὶ κεῖνοι μοῦ ἀποκρίθηκαν μὲ προθυμία.

Ὁ ἄγνωστος, ποὺ εἶπαν, εἶχε πεθάνει. Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν. Στὶς τσέπες του δὲν βρέθηκε κανένα εἰσιτήριο. Ἀπὸ τὰ χαρτιὰ τῆς ταυτότητός του ὅμως διεπιστώθη, ὅτι ἦταν σιδηροδρομικός. Εἶχε καὶ μιὰ δικαστικὴ πιστοποίησι, ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε καταδικασθῆ, οὔτε κατηγορηθῆ γιὰ πρᾶξι ἀξιόποινη.

Ὅταν μᾶς βρῆκαν καὶ τοὺς δυὸ μέσα στὸ διαμέρισμα τοῦ τραίνου, ἐμένα λιποθυμισμένον κι' ἐκεῖνον θανάσιμα τραυματισμένον, εἶχαν συμπεράνει ὅτι ἐκεῖνος μοῦ ἐπετέθη καὶ ὅτι ἐγὼ ἀντιμετώπισα τὴν ἐπίθεσή του... νικηφόρος. Μὲ συνεχάρησαν μάλιστα γι' αὐτό...

— Τί ἀπαίσιο ποὺ ἦταν τὸ μοῦτρο του, μ' ἐκεῖνο τὸ γυάλινο μάτι, εἶπε τότε κάποιος.

Ἡ φράσις ἐκείνη μοῦ ἔφερε σπασμοὺς στὸ πρόσωπό μου τόσο δυνατοὺς ποὺ ὅλοι τοὺς ἐπρόσεξαν.

— Εἶνε ἀπὸ τὴν ἀντίδρασι, εἶπε κάποιος.

Ἐγὼ ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ πέρασα πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ φρίκην ἀναλογιζόμενος τὸ τί εἶχα κάνει. Ἡ σκέψεις μου εἶχαν ξεκαθαρίσει πιά...

Ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος σιδηροδρομικὸς εἶχε ἀνεβῆ κρυφὰ στὸ διαμέρισμα, θέλοντας νὰ ταξειδεύσῃ δωρεὰν ὡς τὸ Παρίσι. Τὸ ἕνα μάτι του ἦτανε γυάλινο. Γι' αὐτὸ ὅταν ἀποκοιμιόταν τὸ βλέφαρό του ἀνακινόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ γυάλινο μάτι του, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει συχνὰ—ὅπως μοῦ εἴπανε ἀργότερα—σὲ πολλοὺς μονόφθαλμους. Γι' αὐτὸ μολονότι ἐκοιμόταν βαθειὰ φαινόταν σὰν νὰ μὲ κύταζε. Ἡ κλωτσιὰ του,ἡ κινήσεις του ἦταν ἀσυναίσθητες κινήσεις ἀνθρώπου ποὺ κοιμᾶται.

Ἀπὸ φόβο, ἀπὸ ἀδημονία εἶχα σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο ἀθῶο, ἕναν ἄνθρωπο ἀκίνδυνο.

ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ...

Τί δῶρα ἔλαβε ὁ Λῆντμπεργκ

Τὰ τελευταῖα Ἀμερικανικὰ φύλλα δημοσιεύουν ἐκτενῆ κατάλογο τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ διαβὰς τὸν Ἀτλαντικὸν ἀεροπόρος Λῆντμπεργκ.

Ὁ Λῆντμπεργκ, λοιπόν, ἐκτὸς τῶν παρασήμων καὶ τῶν μεταλίων ποὺ τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὰ διάφορα κράτη, πόλεις, καὶ ἀθλητικὰ σωματεῖα ὅλου τοῦ κόσμου, ἔλαβε καὶ τὰ ἑξῆς δῶρα ἀπὸ διαφόρους, ἀγνώστους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, θαυμαστάς του : Δύο αὐτοκίνητα, πλῆθος... ρολογιῶν, ἀμέτρητες ταμπακέρες, ἕνα πορτοφόλι ποικιλμένο μὲ ρουμπίνια, ζαφείρια καὶ διαμάντια, μεγάλο ἀριθμὸ... βαλιτζῶν, μιὰ χρυσὴ καρφίτσα παριστῶσαν... ἕνα ἀεροπλάνο, χρυσοῦς στυλογράφους, δυὸ ἀσημένιες σφαῖρες παριστώσας τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, δυὸ βαρύτιμα μπρούντζινα περιστέρια συμβολίζοντα τὴν εἰρήνη, ντουζίνες ἀπό... γάντια ἀεροπορικὰ καὶ τέλος ἕνα σωρό... σομπίτσες γιὰ ἀεροπλάνο...

Καί, αὐτὰ ὅλα.... πρὸς τὸ παρόν. Γιατὶ κάθε μέρα καταφθάνουν καὶ νέα δῶρα στὸν ἔνδοξο ἀεροπόρο !...

***

Μιὰ σελὶς τοῦ Δοστογιέφσκυ

Τὸ Μουσεῖον Δοστογιέφσκυ τῆς Μόσχας ἐπλουτίσθη τελευταίως μὲ ἕνα λεύκωμα αὐτογράφων διασήμων ἀνδρῶν, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε ἄλλοτε εἰς τὴν Ρωσσίδα λογίαν Φανὴ Σαγκουλάϊεφ ἡ ὁποία ἀπέθανε τὸ 1898.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ λευκώματος ὁ Δοστογιέφσκυ ἔχει γράψει μὲ ἡμερομηνία 28 Ὀκτωβρίου 1860 τὰ ἑξῆς :

«Εἴθε ἡ καρδιά σας νὰ μὴ γεράσῃ ποτέ. Ὁτιδήποτε καὶ ἂν σᾶς συμβῇ εἴθε νὰ μὴ χάσετε ποτὲ τὸν τόσον ὀρθὸ καὶ τόσον διαυγῆ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον βλέπετε τὴν ζωή. Ἐστὲ αἰωνίως νέα. Πιστέψτε με, τὸ νὰ μείνετε νέα ἐξαρτᾶται τόσον ἀπὸ σᾶς, ὅσον καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σᾶς περιβάλουν !...»

***

Οἱ Ἰνφάντες καὶ ἡ μάνα τοῦ πυγμάχου

Οἱ Ἰνφάντες (πρίγκηπες) τῆς Ἱσπανίας Ζουὰν καὶ Γκοντζάλο περνῶντας μιὰ μέρα ἀπ' τὸ χωριὸ Ρεντζίλ, πατρίδα διασήμου Ἱσπανοῦ πρωταθλητοῦ πυγμάχου Οὔζκουντούν, ἐμπῆκαν μέσα στὸ σπίτι του καὶ χωρὶς νὰ φανερώσουν τὴν ταυτότητά τους ἔπιασαν κουβέντα μὲ τὴν μητέρα τοῦ πρωταθλητοῦ ρωτῶντας την γιὰ τὸν γυιό της.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἑτοιμασθήκανε νὰ φύγουν. Τότε ἡ γριὰ τοὺς ρώτησε :

— Τίνος παιδιὰ εἴσατε κύριοι ;

— Τοῦ βασιληᾶ !... ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι.

Ἡ καϋμένη ἡ γρηοῦλα ἐσάστισε καὶ ἀπὸ τὴν χαρά της ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καὶ παρεκάλεσε τὰ βασιλόπουλα νὰ δεχθοῦν νὰ τὰ τρατάρῃ ἀπὸ ἕνα ποτήρι κρασί, βγαλμένο ἀπὸ τὰ σταφύλια τοῦ ἀμπελιοῦ της.

Καὶ οἱ δυὸ Ἰνφάντες δέχθηκαν εὐχαρίστως καὶ τσούγκρισαν τὰ ποτήρια τους μὲ τὴν γρηοῦλα στὴν ὑγεία τοῦ διασήμου γυιοῦ της !...

***

Γιὰ ποιὸ λόγο ὁ χαμαιλέων... ἀλλάζει χρώματα

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ—τοῦ γιατί, δηλαδή, ὁ χαμαιλέων ἀλλάζει ἕνα σωρὸ χρώματα—ἀπασχόλησεν, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα τοὺς διασημοτέρους τῶν σοφῶν. Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλίνιος, ὁ Κίρτσερ, ὁ Νιτκάρτ καὶ ὁ Λιννιος, γιὰ νἀναφέρωμε τοὺς κυριωτέρους, ματαίως προσπάθησαν νὰ εὕρουν μιὰ ἐξήγησι στὸ φαινόμενο αὐτό. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς, παρατηρήσαντες ὅτι οἱ διαδοχικοὶ χρωματισμοὶ τοῦ χαμαιλέοντος, παρουσιαζουν σχετικὴ ἀναλογία μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν δένδρων ποὺ βρίσκεται τὸ ἑρπετόν, ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ δέρμα του ἔχει τὴν ἰδιότητα νἀντανακλᾶ τὰ χρώματα τῶν ἀντικειμένων ποὺ τὸ περιστοιχίζουν. Σήμερα ἐντούτοις ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ γνώμη αὐτὴ δὲν εἶνε ὀρθή, ὅπως, ἐπίσης, εἶνε ἐσφαλμένη καὶ κάποια ἄλλη γνώμη ποὺ εἶχεν ἐπικρατήσει ἐπὶ ἕνα διάστημα, ὅτι, δηλαδή, ἡ μεταβολὴ τοῦ χρωματισμοῦ τοῦ χαμαιλέοντος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ θέλησή του.

Ὀρθότερη ἀπ' ὅλες, φαίνεται πὼς εἶνε ἡ ἐξήγησις ποὺ ἔδωσε ὁ δόκτωρ Ντυμερίλ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ χρόνια ἠσχολήθη εἰδικῶς μὲ τὰ ἑρπετὰ αὐτά. Κατὰ τὸν Ντυμερίλ, λοιπόν, ἡ ἰδιότης αὐτὴ τῶν χαμαιλέοντων ὀφείλεται στὴν ἔνταση τῶνἀκτίνων τοῦ ἡλιακοῦ ἢ καὶ τοῦ τεχνητοῦ ἀκόμη φωτός, στὴ θερμοκρασία,στὴν ὑγρομετρικὴ κατάσταση τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ, ἴσως-ἴσως ἀκόμη, στὰ πάθη καὶ τὰ συναισθήματα ποὺ συγκλονίζουν τὸν ἐσωτερικό του κόσμο !

Γιατὶ ὅμως, τότε, νὰ παραξενευόμεθα ; Μήπως καὶ ὁ ἄνθρωπος δέν... κοκκινίζει ἀπὸ τὴν ντροπὴ καὶ δέν... πρασινίζει ἀπὸ τὸν θυμό ; Ὁ χαμαιλέων μάλιστα ἔχει καὶ κάτι ὑπὲρ αὐτοῦ. Τὰ χρώματά του ἀλλάζουν φυσιολογικά, ἐνῶ τὸ «ἐρύθημα τῆς αἰδοῦς» τῶν δεσποινίδων μας πόσες φορὲς δὲν ἔχει... ἀγορασθῆ ἀπὸ τὰ μυροπωλεῖα !...